

EDITORIAL

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 47 / TARDOR 2014

DIRECTOR: Antoni Furió

CAP DE REDACCIÓ:

Gustau Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Neus Campillo, Ferran
Garcia-Oliver, Josep-Lluís Gómez
Mompert, Enric Marín,
Vicent Olmos, Juli Peretó,
Francesc Pérez Moragón, Maria
Josep Picó, Faust Ripoll, Simona
Škrabec, Pau Viciano

CONSELL ASSESSOR:

Cèlia Amorós, Joan Becat,
Manuel Borja-Villel, Eudald
Carbonell, Narcís Comadira,
Manuel Costa, Alfons Cucó (†),
Martí Domínguez, François
Dosse, Antoni Espasa, Ramon
Folch, Mario Garcia Bonafé,
Salvador Giner, Josep Fontana,
David Jou, John Keane, Giovanni
Levi, Isabel Martínez Benlloch,
Joan Francesc Mira, Javier
Muguerza, Damià Pons, Josep
Ramoneda, Ferran Requejo,
Vicenç Rosselló, Xavier Rubert
de Ventós, Pedro Ruiz Torres,
Vicent Salvador, Josep-Maria
Terricabras, Vicent Todolí, Enzo
Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València

i Edicions Tres i Quatre

Redacció, administració i subscripcions:

Publicacions de la

Universitat de València

c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.

Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067

a/e: lespill@uv.es

<http://www.uv.es/lespill>

Disseny gràfic: Enric Solbes

Maquetació: Inmaculada Mesa

Impressió: Guada Impressors, SL

Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /

Gaia (965 110 516) /

Midac Llibres (937 464 110) /

Palma Distribucions (971 289 421)

ISSN: 0210-587 X

Dipòsit legal: V-2686-1979

Preu d'aquest número: 9 euros

L'Espill és membre de:

eurozine

EL RETORN DE LA POLÍTICA

La percepció socialment molt estesa d'una gestió radicalment injusta, i mancada de perspectives i objectius clars, de la Gran Recessió que començà cap al 2007 es troba sens dubte en la base de les noves actituds davant la política. Les mobilitzacions recurrents, la gran participació en convocatòries simbòliques, les assemblees ciutadanes, la creixent sensibilització de sectors i estrats generacionals que havien estat durant molt de temps poc proclius al compromís i a la participació política, donen a entendre que alguna cosa està canviant. A partir del caliu creat per moviments socials reeixits, que brandaven una sola qüestió, o un catàleg limitat de temes, van sorgir plataformes i propostes que articulen discursos més generals i coherents. Assistim, fet i fet, a l'aparició de nous veus, de nous protagonistes, que aspiren a reconfigurar un mapa polític que sembla esgotat i cridat a una renovació profunda.

Existeix un malestar social intens i molt estès. Alguns sectors privilegiats que han pogut rendibilitzar els guanys del boom anterior a la crisi, o que gaudeixen de rendes estables, pràcticament no s'han assabentat dels estralls que ha comportat, per a una majoria de ciutadans, el terrabastall econòmic i financer en termes d'atur, reducció d'ingressos, minva de prestacions socials, fallida d'empreses, ruïnes familiars, pèrdues patrimonials i, en general, davallada d'expectatives. Els directament afectats sí que se n'han assabentat, certament. A més, les classes mitjanes professionals i els treballadors més o menys estables pateixen pel futur dels seus fills, exclosos en bona part del mercat laboral, de la funció pública, de l'activitat econòmica regular i abocats a la marginalitat, a la precarietat o a l'emigració.

Vet ací, per consegüent, una de les fonts principals, un determinant radical, de la nova implicació política, protagonitzada d'altra banda per grups generacionals ascendents que no tenen res a veure amb la conjuntura de la transició i la constitució de 1978. Però també hi té molt a veure el salt qualitatiu que ha fet la percepció de la corrupció com a expressió màxima de la mentida i les promeses incomplertes d'un sistema que es presentava com a modern, democràtic, eficaç, homologable i reeixit.

Sovint s'han presentat algunes manifestacions del malestar social i determinades concrecions de la protesta com a expressions d'una antipolítica perillosa. I certament, l'estat d'ànim de sectors considerables de la població tendeix a la crispació antipolítica, quan fan el recompte dels abusos, la corrupció institucionalitzada i el declivi econòmic que els afecta directament, la desigualtat social creixent o l'espatllament de mecanismes d'estabilitat com l'anomenat «ascensor social».

Per això és tan important i significatiu el sorgiment de noves veus polítiques i la renovació radical i sense contemplacions de les velles formacions. El retorn de la política vol dir que nous grups generacionals hi han de trobar el seu encaix i que la participació ciutadana, que implica a tothom, s'articula per a completar una democràcia representativa que s'ha de repensar, perquè en un moment determinat deixà de representar. O almenys de representar de manera escaient una àmplia majoria social que avui reclama un nou contracte.